

LIBRIS | We know books
BRYAN M. Litfin

DARUL

CRONICILE REGATULUI CHIVEIS

VOLUMUL 2

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

CUPRINS

PROLOG	9
PARȚEA ÎNȚĂI: SOLIDARITATE	
CAPITOLUL 1	13
CAPITOLUL 2	40
CAPITOLUL 3	65
CAPITOLUL 4	94
CAPITOLUL 5	121
PARȚEA A DOUA: EXTRAVAGANȚĂ	
CAPITOLUL 6	153
CAPITOLUL 7	178
CAPITOLUL 8	203
CAPITOLUL 9	228
CAPITOLUL 10	254
PARȚEA A TREIA: BIRUINȚA	
CAPITOLUL 11	279
CAPITOLUL 12	303
CAPITOLUL 13	329
CAPITOLUL 14	357
CAPITOLUL 15	384
CAPITOLUL 16	414
EPILOG	444
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU	447

PROLOG

Omenirea din secolul al XXI-lea a distrus aproape în totalitate Pământul, într-un holocaust nuclear la scară globală. Aceasta este povestea a ceea ce a făcut Dumnezeu după aceea.

Groznicul război a fost urmat de o molimă catastrofală, declanșată în anul 2042. Împreună, amenințarea biologică și conflictul interuman au redus populația Pământului la o fracțiune minusculă din dimensiunea sa anterioară. Supraviețuitorii îi priveau pe cei care au trăit înainte de Marele Război de Nimicire ca fiind o cultură străveche, ale cărei obiceiuri se pierduseră în trecerea timpului. Revenindu-și cu trudă din haosul brutal, oamenii din secolele de după război și-au reamintit unele dintre tehnologiile de odinioară și au învățat de la capăt anumite deprinderi pierdute. Astfel, printr-o ciudată repetare a istoriei, societatea secolului al douăzeci și cincilea a devenit din nou medievală. Bărbații călătoreau călare și se luptau cu săbii; navigau pe corăbii fără motoare și construiau civilizații fără mașini. Cât privește religia? Și pe aceasta au reconstruit-o fără prea multe referințe la trecutul îndepărtat – până când un tânăr soldat și o fată frumoasă de la țară au dat peste o carte străveche.

Regatul muntos Chiveis găzduia o societate nobilă, făurită de-a lungul veacurilor, când căpitanul Teofil din Regimentul al Cincilea de Gardă și Anastasia din Edgeton s-au trezit prinși

LBRIS

We know
books

PARȚEA ÎNȚĂI

SOLIDARITATE

CAPITOLUL I

Anastasia zăcea trează sub mantaua din piele de urs, ascultând sunetele străine ale unui tărâm departe de casă. Ciotul unei lumânări atârna de plafonul cortului ei de piele, răspândind suficientă lumină cât să alunge spiritele nocturne, dar nu și apăsarea din inima Anei.

Cu trei săptămâni mai devreme abandonase căminul său din regatul Chiveis. Trecând munții spre Ținuturile de Dincolo, lăsase în urmă toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată, mai puțin una: bărbatul care dormea alături de ea, pe salteaua de campanie așternută pe podeaua cortului. Suspina de sub pătură, contemplând viitorul de exil și incertitudine care o aștepta. Nu așa arăta viitorul la care visase, totuși aceasta era voința lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Ana se hotărî să poarte cu stoicism orice povară pe care el va dori să i-o pună pe umeri.

Aruncă o privire spre bărbatul brunet de alături. *Măcar nu sunt părăsită cu totul*, gândi în sinea ei. Teofil o însoțise de cealaltă parte a munților, susținând-o cu puterea și încurajările sale atunci când se clătinase pe cale. Sunetul monoton al respirației lui îi dădea siguranță, în imensitatea întinderilor necunoscute.

Coborând de pe ghețar, perechea exilată întâlnise patru cercetași din armata unei țări numite Ulmbartia. Aceștia îi primiseră să se alătore expediției lor, căci tot pe pământuri străine

se aflau și ei, departe de ținuturile natale dinspre miazăzi. Niște triburi războinice numite Rover cutreierau sălbăticiile montane, făcând adesea incursiuni de jaf în Ulmbartia, așa că regatul hotărâse să trimită o patrulă pentru a descoperi trecătorile folosite de dușmani. Când Teo, războinic înalt și puternic, apărură din senin în fața lor, cercetașii ulmbartieni acceptară cu dragă inimă oferta lui de a li se alătura, în schimbul celor necesare traiului. Locotenentul Celso și subalternii său erau bucuroși să aibă de partea lor puterea brațului și a sabiei lui Teo, în misiunile periculoase de patrulare. În plus, cum Ana gătea și se îngrijea de variile nevoi ale micii tabere, soldații ajunseseră la concluzia că expediția lor luase o turnură cum nu se poate mai bună. Teo și Ana primiseră un cort doar pentru ei, în detrimentul unui căutător de urme pe nume Brad, care fusese surghiunit să doarmă sub cerul liber.

Ana se covrigi pe saltea și strânse mai bine păturile în jurul trupului. Deși era miezul verii, un vânticel răcoros de munte se strecura în cort, făcând să pâlpaie flacăra lumânării. Mai erau câteva ore bune până în zori. Când să se întoarcă pe partea cealaltă, Ana simți ceva mișcându-se lângă piciorul ei.

Înghetă.

Oare să fi fost aievea sau vis?

Rămase nemișcată, încercând să se convingă că doar își imaginase mișcarea din preajma gleznelor. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Își ținu respirația, ca nu cumva să deranjeze chestia ce-i invadase patul.

Nu-i nimic. Culcă-te la loc.

Când să concluzioneze că mintea fără astâmpăr îi juca feste, creatura se mișcă din nou, lunecând pe sub învelitori, lipită de gamba ei. Era netedă și gădilitoare, într-o mod ce îți stârnea repulsia. Simți că o ia cu ameteală, căci își dădu seama că era un șarpe. Începu să tremure din toate încheieturile, în timp ce îl simțea înaintând în susul piciorului, dar se sili să stea locului, cu speranța că va trece peste ea și își va vedea de drum. Dimpotrivă: creatura căuta căldura unui trup, așa că se strecură sub cămașa de bumbac a fetei. Ana încleștă maxilarele, șocată de senzația de

alunecare pe coapsa ei dezgolită. Șarpele se opri o clipă, apoi trecu ușor pe pielea stomacului. Doar printr-un efort imens de voință reuși Ana să înăbușe țipătul care-i stătea în gât, pe când reptila i se târa în susul corpului: *Oare o fi veninos?* Nu îndrăznea să se miște – dacă era?

Timpul parcă se oprise în loc. Toate simțurile i se deșteptaseră. Auzea foșnetul fin al veșmintelor sale și simțea pe pânțele fiecare unduire a musculaturii șarpelui. Deși animalul înainta încet – cu o lentoare parcă deliberată – Ana își dădu seama că se îndrepta spre fața ei. Imediat urma să iasă pe la decolteu. Ana strânse din ochi cât de tare putea. *Deu, ajută-mă! Fă-l să plece!*

Vreme îndelungată nimic nu mai mișcă sub pături. În cort domnea o liniște absolută. Ana înghiți în sec.

A plecat oare? Da! Cred că a lunecat jos de pe mine, așa cum m-am rugat. Deschise ochii și privi în jos.

Vipera se odihnea în mijlocul pieptului ei, privind-o ținută. Avea ochii gălbui, sticloși și lipsiți de pleoape. Limba neagră bifurcată îi gusta pielea.

– Vin după tine! îi șopti.

Ana nu se mai putu abține și țipă asurzitor, prinzând șarpele de cap, cu gând să îl azvârle cât colo. Animalul se feri și o lovi năucitor peste gură. Fata simți colții înfigându-i-se în buză. Arsura oribilă a veninului proaspăt îi potopi fața întreagă.

– Teo! Ajută-mă! Ia-l de pe mine!

Între timp ieșise dintre așternuturi și se zvârcolea pe podea, ținând strâns în mâini corpul unduitor al șarpelui, încă agățat de buza ei. Deși smuci de câteva ori, vipera nu-i dădu drumul, iar colții ascuțiți pompau și mai mult venin în sufletul ei.

Niște mâini puternice îi strânseseră dintr-odată umerii – mâini ferme, dar blânde. O voce bărbătească bine cunoscută vorbi peste confuzia din mintea ei:

– Nu-i nimic! Sunt Teo. Sunt aici, lângă tine. Ești în siguranță.

– Mă voi întoarce după tine, repetă șarpele, eliberând-o din strânsoarea fălcilor. Pereții cortului păreau a se prăvăli peste Ana. Lumea se învârtea.

– Trezește-te, Ana. Ai visat urât. Totul e-n regulă.

Ce ...? Cine ...? Unde mă aflu? Acasă, în Chiveis? Simți o ușurare imensă. Cercetașii ulmbartieni nici nu existau. Nu plecase din casa părintească. Era doar un coșmar oribil.

Privirea începu să i se limpezească. Un cort din piele mucegăită. O lumânare tremurândă. O mantie de piele de urs zdrențuită. Aerul rece al nopții pe pielea ei. Se uită în ochii cenușii ai lui Teo. Pe fața lui frumoasă se citea o îngrijorare profundă. Mâinile lui încă îi strângeau ferm umerii.

– Ș ... șarpele, bolborosi Ana. A plecat?

– Nu a fost niciun șarpe. Ai visat urât.

Ana își duse degetul la buze. Senzația de arsură dispăruse. Se uită la degete. Nimic.

– Sângerez?

Teo se aplecă spre ea și i cercetă fața, la lumina lumânării.

– Nu, câtuși de puțin.

– Părea atât de real! Se făcea că un șarpe se strecurase în patul meu. Se cutremură, amintindu-și. M-a atins!

Teo se uită de jur împrejur.

– Cortul este bine închis. Iar plasa de la gurile de aerisire nu are nicio spărtură. Nu ar fi avut pe unde să intre un șarpe.

Ana simți cum o greutate enormă i se așază în coșul pieptului. Poate că șarpele fusese, într-adevăr, doar un vis, dar tot restul era real. Cortul. Cercetașii. Călătoria peste munți, în Ținuturile de Dincolo. Iubitul ei Chiveis chiar era pierdut – poate pentru totdeauna.

Un curent răscoli aerul din cort. Pe picioarele dezgolite i se făcu pielea de găină. Își strânse genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

– Mi-e frig, Teo.

Bărbatul o înveli cu haina din piele de urs, apoi își petrecu brațele în jurul ei, ținând-o aproape. Ana își sprijini bărbia pe genunchi și începu să plângă.

– Cel Veșnic știe gândurile pe care le are cu privire la tine, îi spusese Teo cu blândețe. Era un citat din Scrierea Sacră a lui Deu. Cuvintele acelea sfinte și mâinile puternice care îi

Înconjurau umerii erau singura ei mângâiere, în oceanul clocoțitor al suferinței.

†

Soarele după-amiezii scânteia pe apă. Bard aruncă șiragul de iepuri pe o stâncă plată de lângă râu, apoi scoase un cuțit și un satâr din raniță. Nu-i luă mult timp să eviscereze și să jupoaie carcasele. Când termină treaba, deschise geanta captușită, dolda de sticle cu mirodenii, blestemându-l pe intententul ulmbartian care împachetase pentru expediție și câteva flacoane cu conținut necunoscut. Deși Bard nu se pricepea să citească niciuna dintre etichete, știa după gust sau miros ce conțineau majoritatea sticlelor, iar pe cele misterioase le lăsă la locul lor. Găsind sarea, vârî iepurii într-un sac de piele pentru a-i înmuia în saramură. Până la ora cinei, carnea avea să fie numai bună de gătit – chiar la țanc, căci locotenentul Celso putea fi foarte țâfnos atunci când îi era foame. Soldații urma să se întoarcă din patrulare peste câteva ore și se așteptau la o masă copioasă.

Răsucindu-și gâtul în toate părțile pentru a scăpa de un cârcel, Bard aruncă o privire spre tabăra din amonte. Era o locație bine aleasă. Locurile pentru corturi erau drepte, apa curgea aproape și o mulțime de lemne uscate zăceau prin preajmă. O grotă naturală în coasta stâncoasă a dealului oferea un spațiu confortabil pentru focul de tabără, captând căldura pentru a atenua răcoarea serii și protejând, deopotrivă, lumina focului de orice ochi indiscret care ar fi putut rățăci prin pădure. Când se afla în expediție, Bard nu-și îngăduia nicio clipă să uite că nu era acasă, în Ulmbartia – ci dincolo de trecătoarea înaltă, în adâncul unei sălbăticii ce mișuna de roveri. Pericolul putea veni de oriunde.

Expediția, cea de-a șasea incursiune a lui Bard în munții sălbatici, în rolul său de căutător de urme al armatei, nu se asemănase cu nicio alta. În parte, acest lucru se datora faptului că nu întâlniseră încă niciun rover. În mod normal, soldații ar fi avut până acum câteva încăierări cu inamicii lor. Dar principalul lucru care deosebea această misiune era prezența celor doi străini în tabără. Cu trei săptămâni în urmă, Bard și locotenentul

Celso investigau urmele unor roveri, când locotenentul călcase pe o creangă. Pocnetul provocase o mișcare în amonte. La câțiva pași în față, un bărbat îmbrăcat în haine străine sărise în picioare. Bard râse, amintindu-și de surpriza lor la vederea chipeșului războinic stând protector alături de tânăra sa prietenă. În mod evident, nu făceau parte din tribul roverilor; erau îmbrăcați prea civilizată. Cum de-și croise drum această pereche ciudată tocmai în adâncurile sălbăticiiei? Războinicul îi făcuse cu mâna, așa că Bard și locotenentul Celso îi întorseseră salutul. Acum, trei săptămâni mai târziu, Teofil era un mercenar în slujba Ulmbartiei, iar Anastasia – un bucătar de campanie mult mai bun decât fusese vreodată Bard. Apucă sacul cu carne de iepure și se îndreptă spre corturi.

Anastasia tocmai îl hrănea pe copoiul expediției cu resturile rămase de la masa precedentă. Deși deocamdată nu avuseseră trebuință de Trusty, cu a lui iscusință în a găsi urme, câinele era un tovarăș excelent pentru cei doi paznici rămași la corturi, câtă vreme restul soldaților erau prin pădure. Femeia îi aruncă lui Trusty ultima bucată de carne cu zgârciuri, apoi ridică privirea spre Bard.

– Bună, Bard! îl salută. Încă nu prinsese prea bine accentul, însă își dădea toată silința să învețe vorbirea talyano.

– Bună, Anastasia, îi răspunse Bard, ridicând sacul. Vezi ce am adus?

– Ce în sacul este?

Bard rânji larg.

– Nu așa, o corectă. Se spune „Ce este în sac?”.

Ana se făcu roșie ca focul și clătină din cap, zâmbind timid.

– Încerc, Bard, încerc și eu.

– Știu. Și te descurci de minune. Talyano nu e o limbă ușoară.

Ai progresat mult în ultimele săptămâni.

– Teofil o deprinde mult mai repede.

Bard încuviință, țuguindu-și buzele.

– Are un talent la limbi străine, cum nu am mai întâlnit până acum. Aproape că putem discuta liber, deja.

— Și eu. Foarte curând. Uită-te! Arată apoi spre sacul de piele din mâna bărbatului. Ce este în sac?

Bard izbucni în râs.

— Bravo! Și tu înveți repede, Anastasia din Chiveis.

Auzind numele țării sale, tânăra se întristă vizibil și Bard își regretă pe dată cuvintele. Ceilalți soldați din patrulă nu știau, însă uneori el o auzea plângând, când credea că nu-i nimeni prin preajmă. Sensibil din fire, Bard își dăduse seamă cât de mult tânjea frumoasa străină după căminul ei. Îi părea rău pentru suferința fetei. Spre deosebire de cercetașii aspri care îl ignorau adesea, femeia blândă, veselă și radioasă îl accepta binevoitoare. Între cei doi se născuse, vrând-nevrând, o prietenie plăcută, căci rămâneau să păzească tabăra cât timp Teo și cei trei soldați ulmbartieni patrulau, pe timp de zi. Anastasia îl trata cu o camaraderie demnă, iar el o învăța limba talyano. Era un aranjament convenabil pentru amândoi.

Bard deschise sacul și ridică o carcasă din care picura saramură. Anei i se lumina ochii și dădu din cap încântată. Părul îi scânteia blond-auriu, sub soarele amiezii.

— Bine! Îmi plac iepării, exclamă ea.

Iepări, își zise Bard. *Ce drăguț!* Anastasia învăța limba cât de repede putea.

De data asta, nu-l mai lăsă inima să o corecteze.

†

Cu burțile pline, bărbații se întinseră comod în jurul focului, în grota stâncoasă pe care și-o aleseseră drept „sufragerie”. Flăcările le luminau pâlpâitor chipurile, iar pe perețele din spate dansau năstrușnice umbre. Teo ajunsese să se bucure de tovărășia celor trei soldați ulmbartieni, mai ales a locotenentului Celso, un bărbat slab și musculos, de vârstă mijlocie, cu limba ascuțită. Comandantul era un adevărat războinic și un lider excelent. Numai al patrulea ulmbartian, blondul căutător de urme pe nume Bard, rămânea încă un mister pentru Teo. Bard părea a nu se simți în largul său în compania bărbaților aspri din mica ceată.

Unul dintre soldați râgâi, stârnind râsetele zgomotoase ale tovarășilor săi. Teo se încruntă și îl împunse ușor pe făptaș cu vârful cizmei.

— Vezi că avem o domniță în tabără, îl admonestă Teo.

Ana pregătise o mâncare nemaipomenită. Adăugase în tocănița de iepure ceapă sălbatică, ciuperci și fructe de ienupăr, fierbând carnea până se desprinsese de pe oase. Făcuse și o salată din frunze de păpădie și sfeclă, udată din belșug cu ulei. Toți bărbații mărturisiseră la unison că nu mai mâncaseră așa bine în vreo expediție.

Teo o atinse ușurel pe spate pe Ana.

— Totul a fost delicios! o complimentă în talyano.

— Mulțumesc. Îi zâmbi, apoi ridică o sticlă cu un lichid auriu, vâscos.

— Asta-i ceva nou pentru mine. Îmi place.

— Nimic nu-i mai bun decât un ulei de măslină de calitate, se amestecă în vorbă Bard, de cealaltă parte a focului. E făcut de likurieni – sunt mereu cu un pas înaintea noastră.

Teo ridică privirea.

— Cine sunt likurienii?

— Un popor bogat, cu care facem negoț, îi explică locotenentul Celso. Regatul lor se întinde la câteva zile de drum față de noi, spre miazăzi. Likuria înconjoară o mare întinsă, a cărei apă nu se poate bea.

— De ce?

— Este sărată. Te-ar ucide.

— Am citit despre asta în cărți, dar nu am văzut-o niciodată.

— Știi să citești? Locotenentul Celso părea surprins. Puțini dintre locuitorii Ulmbartiei știu.

— În Chiveis, Teofil a fost ... Ana caută cuvântul potrivit ... profesor, încheie propoziția. Foarte deștept. Își ciocăni tâmpla cu degetul.

— Amândoi știu să citească, le spuse Bard bărbaților din jurul focului. Nu l-ați auzit citind noaptea din cartea sa sfântă? Se pare că civilizația lor este avansată.

— Ești preot, Teofil? îl întrebă unul din soldați. În ținuturile noastre, de obicei doar oamenii preocupați de religie învață să citească.

— Nu sunt preot, însă sunt adept al singurului Zeu adevărat. Numele său este Deu.

— Ah, zeul preainalt al poporului chiveisian.

— Nu, clătină Ana din cap. Creatorul tuturor lucrurilor. Zeul oricărui om. Bărbații primiră cu murmure afirmația ei.

— Cum de ați intrat în posesia cărții lui sfinte?

Teo și Ana se priviră, zâmbindu-și cu înțeles. Teo știa foarte bine ce gândea fata: *Povestea asta ne-ar ține treji întreaga noapte!*

— După rânjetele voastre, s-ar zice că e o istorie pe cinste, constată Bard. Haide, Teofil, povestește-ne de-a fir a păr.

Teo scurmă focul cu un băț, întrebându-se de unde să înceapă. Oare de la prima sa întâlnire cu Ana – când un urs îl atacase, iar iscusința tinerei la tras cu arcul îi salvase viața? Să le istorisească și cum o invitase pe Ana să-l însoțească la o petrecere în pădure și descoperise repulsia pe care i-o stârnea stilul său desfrânat de viață? Ana fugise pe cărările din codru, unde fusese capturată de niște dușmani ce călcaseră hotarele Chiveisului. Nu era o amintire prea plăcută pentru Teo.

Glasul Anei străpuse liniștea.

— Căpitanul Teofil este un erou fără seamăn. Dușmanii m-au răpit și m-au dus departe de Chiveis. Eram, practic, pierdută. Teofil a venit să mă salveze. Focul de tabără pocni, trimițând o ploaie de scânteii. Spune toată povestea, Teo, îi șopti ea în limba chiveisiană. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Teo inspiră adânc și începu.

— După cum puteți vedea, Anastasia este foarte frumoasă. Străinii de dincolo de tărâmul nostru au luat-o pentru a le fi regină. M-am dus după ea de unul singur.

Se vedea pe fețele bărbaților că povestea le captase deja atenția. Încercând să se exprime cât de fluent putea în limba talyano, Teo descrie aventura nemaipomenită pe care el și Ana o trăiseră împreună. O căutase timp de patru zile, urmărindu-i pe răpitorii ei până în satul lor natal. În timp ce Ana era batjocorită într-o sală